

[Kirsten Jacobsen]

til at skrive en ordførertale. Det var jeg simpelt hen nødt til for overhovedet at have check på alle disse paragraffer, og selv om jeg også synes, det er kedeligt, når nogen står og læser op af et stykke papir, har det altså været nødvendigt. Kun én gang til til ministeren: Kan vi ikke godt, i hvert fald når det er så stort et forslag, få hele teksten trykt op?

Så vil jeg godt sige, at Fremskridtspartiets generelle holdning til dette problem er, at havde vi haft et frit boligmarked, så havde vi ikke haft disse problemer, for et frit boligmarked havde løst de vedligeholdelsesproblemer, der bevisligt findes i dag. Det er en fejltagelse at tro, at reguleringer og restriktioner, som forbyder markedet at reagere på en naturlig måde, er en løsning; det er i hvert fald kun en lappeløsning.

Vedrørende de enkelte paragraffer har jeg nogle ganske få bemærkninger. En af dem – og jeg tror egentlig, det er en forglemmelse – drejer sig om rykningspåtegninger på pantebrev. Der må det være helt klart, at den rykningspåtegning, som skal være en generel rykningspåtegning, skal stå i selve pantebrevets tekst, således at man ikke om 20 år bliver i tvivl om, hvad meningen egentlig var.

Og med hensyn til indeksslåne vil jeg godt sige til ministeren, at jeg synes, de skal fjernes, når det drejer sig om privat udlejningsbyggeri, for de vil forhindre mange private grundejere i at turde binde an med disse projekter; de kan overhovedet ikke overskue dem. Kreditforeningerne kan ikke overskue følgerne af dem. Osv. osv.

Når det drejer sig om at give kommunerne – i København magistraten – ret til at foretage lejeforhøjelser, er det et spørgsmål, som skal afgøres af huslejenævnene eller af domstolene, og på dette område vil Fremskridtspartiet i hvert fald, hvis vi ikke kan komme igennem med det sammen med ministeren og andre i udvalget, stille et ændringsforslag.

I relation til § 90, stk. 16, synes jeg, vi skal fjerne de sidste 2 linjer, for det kan ikke være sådan, at kommunalbestyrelsen bestemmer, hvordan en ejendom skal afhændes. Den skal selvfølgelig altid – og jeg understreger »altid« – afhændes ved offentligt udbud.

Så må jeg sige, at selv om jeg principielt synes, at en indeksbelåning er helt o.k., så længe den er frivillig, synes jeg alligevel, at dette bliver for uoverskueligt med hensyn til, hvordan

man rent faktisk er stillet, og selv om jeg ikke har lod eller del i de gamle statslånsordninger, må jeg i hvert fald give dem så meget med på vejen, at de var nemmere for folk at have med at gøre.

En anden ting er – og det synes jeg vi skal se grundigt på i udvalget – at vi skal præcisere over for disse byfornylsesselskaber, at de skal bistå grundejerne ved udformningen. Det skal også være sådan, at sagsbehandlingen forløber inden for en rimelig tid, og jeg vil anse 6 måneder for at være det absolut maksimale.

Min taletid er udløbet, og jeg vil kun afslutningsvis sige, at hvor dette lovforslag viser sig at indeholde forbedringer – og dem er der da nogle af, det skal jeg gerne indrømme – vil vi støtte det, men hvis det viser sig, at det samlede resultat bliver en forringelse, vil vi stemme imod det. Fremskridtspartiet vil altså tage stilling, når vi ser lovforslaget ved tredje behandling.

Jørgen Estrup (RV):

Dette er jo en lovbestemt revision, og derfor kan det måske indledningsvis være rimeligt med et par overordnede, generelle bemærkninger om selve byfornylsesspørgsmålet og den måde, vi nu i nogle år har arbejdet med det på.

Der har jo været bred enighed om, at byfornyelse er noget væsentligt; derfor har vi også kunnet gennemføre mange ting i fællesskab, og jeg synes, der er al mulig grund til at prøve at fortsætte ad den vej.

Men hvis vi skal have nok ud af de penge, vi sætter af til byfornyelsen, er det nødvendigt, at vi får et bedre overblik. Vi må i højere grad lægge vægt på at vide, hvad det er for et mål, vi satser på, og at sikre os, at vi faktisk kommer et stykke af vejen. Derfor har vi fra radikal side flere gange efterlyst en bedre planlægning på området, en bedre viden om de problemer, vi skal løse, og en mere dybtgående indsigt i problemernes tyngde.

Det er jo dels et spørgsmål om omfanget af det overordnede byfornylsesproblem, dels et spørgsmål om, at vi ikke blot tager fat på de lette opgaver, men også får de tunge med og finder mekanismerne, som kan løse de tunge problemer. Det sidste synes jeg i meget høj grad også man kan se af dette lovforslag ligger Boligministeriet på sinde. Spørgsmålet er, om vi når langt nok.